„Tema tuleb pea, maga magusaste, mo lapsuke.“

Kuula — nüüd uulitsal sammusid kuulda — ust löödi — nüüd, seal ta on. Waarudes, pale punane, silmad weriwallali, astub ta tuppa. Wiha täis, hakkab ta ülekohtusel wiisil oma naesele köiksugu asju ette heitma. Naene tunneb seda juba. Sõnalausumata aitab ta teda ritidest lahti wõtta. Naese rahulik olek äritab meest weel enam ja ta katsub oma naist sõnadega ja köiksugu meeletu kahtlustega äritada. Naene ei räägi wastu, ta ei seisa enese eest, ainult siis, kui kära ikka koledamaks läheb, näitab ta paludes woodikese poole, kus laps magab ja maenitseb meest: „Waene laps, — ta kardab!“

Silmapilguks jääb mees peatama, on näha, nagu tunneks ta häbi, aga natukese aja pärast wõtab wiha wõimust ja ta kipub omas tujus naese kallale ja rusikas langeb naese selga. Waene naene ei nuta mitte, ta muljub oma pahema käe südame peale, waatab oma mehe otsa, ja selleşt waatest paistab wälja köik, mis ta süda tunneb: walu ja põlgtus.

Haige laps, kes oma alwatuid liikmeid weel waewaga suudab liigutada, waatab oma suurte silmadega patjade wahelt kord isa, kord ema otsa. Siis hakkab ta waljuste nutma, nõnda nutma, et see isegi joobnud isale südamesse leikab. Isa ei jõua nõrga lapse nuttu pealt waadata. Ta armastab oma last kõigest südamest. Lapse nutt tegi ta jälle taltsaks ja laineks. Ta astub woodikese ligi ja püüab oma lange keelega last rahutada, kuna ta ema peale arglikult waatab. Wäike Anna pöörab oma palge seina poole ja wäriseb kõige kehaga. Wiha kipub mehele jälle peale tulema, aga ta saab enesest jagu, heidab woodisse

ja ei pane naist tähelegi, kes ahju kõrwas wanaisa nahktoolis istub, mehe eest warju otsides. Joobnud mees jääb sügawaste magama. Naese oigamine, kellel südame tramp peal, — juba ükskord enne oli ta selle haiguse kätte suremas — ei ärata meest. Wäike Anna kuuleb ema oigamist suures ahastuses ja tahaks aidata, kuid jõud ei jälsa.

Laps hingab jälle rahulisemalt, kui ta kuuleb, et köik waikseks jääb, üsna waikses. Eks ema maga, mõtleb laps, ja wiimaks lähewad ka tema wäsinud silmad kinni. Hommik jõuab, ja kui müürsepp ärkab, leiab ta oma lapse magamast, aga tema naene on — surnud!

Waene Anna ei suuda seda sugugi ära mõista, et ema enam ülesse ei ärka. Isa ta kardab nagu enne weel iialgi. Kõige selle juures on Isa süüdlane — tema ju ema löi, ta ei armastanud ema, ja nüüd Anna ka mitte enam isa ei armasta, ehk tül isa sest hommikust saadik oma lapsega wäga õrnaste ja tasaste ümber käis ja iialgi teda ei törelenud ega tema peale wihaseks ei läinud.

Müürsepp tunneb suurt südamewalu, ja ta ise on selle juures süüdlane. Südamekrambi kätte on tema naene surnud, räägib arst. Kui see haigus eelmest korda naesel oli, ütles arst: „Äritust ja pahandust so naene ei tannata, weel kord see haigus — ja mina ei või enam awitada!“

Mees ei hoolinud arsti maenitsemisest ühtigi, ja naene ju ka ei kaebanud haiguse pärast. Ja nüüd on ta eluõhtu kätte jõuudnud! Tema on oma naese mõrtsukas ja on ühes naesega ka oma lapse kaotanud. Ja ta armastas mõlemaid. See õnnetu joomine! Ta ei suutnud joomisest

Eesti rahwa Kasuline Kalender 1901, lk. 26